

บทที่ 2

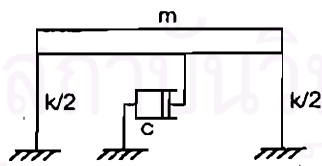
การวิเคราะห์โครงสร้างภายใต้แรงแผ่นดินไหว

ในการวิเคราะห์โครงสร้างเพื่อรับน้ำหนักบรรทุกทั่วไปหรือแรงลม เป็นการวิเคราะห์พฤติกรรมของโครงสร้างในช่วงยืดหยุ่นและในการออกแบบจะไม่ยอมให้เกิดความเสียหายแก่โครงสร้างเหล่านั้น แต่สำหรับการออกแบบโครงสร้างรับแรงแผ่นดินไหวจะยอมให้เกิดความเสียหายเกิดขึ้นได้แต่โครงสร้างต้องไม่พังทลาย ดังนั้นจึงเป็นการวิเคราะห์โครงสร้างทั้งในช่วงที่มีพฤติกรรมอยู่ในช่วงยืดหยุ่นและไม่ยืดหยุ่น ทั้งนี้เนื่องจากว่าการออกแบบโครงสร้างรับแรงแผ่นดินไหวจะออกแบบโดยใช้ความเข้มของแผ่นดินไหวที่มีรอบ (Return period) อยู่ในช่วง 100–500 ปี การที่จะออกแบบให้โครงสร้างมีพฤติกรรมอยู่ในช่วงยืดหยุ่น จะทำให้ได้โครงสร้างที่ขนาดใหญ่และเป็นการไม่ประหยัด ดังนั้นจึงยอมให้โครงสร้างมีพฤติกรรมถึงช่วงไม่ยืดหยุ่น คือยอมให้โครงสร้างเกิดความเสียหายได้บ้างแต่ไม่ถึงกับพังทลายลง

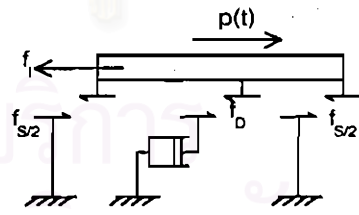
สำหรับบทนี้จะกล่าวถึงการวิเคราะห์โครงสร้างภายใต้แรงแผ่นดินไหวทั้งในช่วงที่โครงสร้างมีพฤติกรรมเป็นแบบยืดหยุ่นและไม่ยืดหยุ่น และเพื่อให้ง่ายต่อความเข้าใจจะกล่าวถึงโครงสร้างที่มีดีกรีของควมอิสระเท่ากับ 1 นอกจากนั้นยังพูดถึงหลักการในการวิเคราะห์ค่าความเสียหายที่เกิดขึ้นกับอาคารคอนกรีตเสริมเหล็กภายใต้แรงเนื่องจากแผ่นดินไหว

2.1 สมการการเคลื่อนที่ของโครงสร้างภายใต้แรงแผ่นดินไหว

โดยทั่วไปการวิเคราะห์โครงสร้างโดยหลักการทางพลศาสตร์ (Dynamic analysis) จะมีแรงภายใน 3 แรง ได้แก่ แรงเฉื่อย (Inertia force, $f_I = mi\ddot{u}$), แรงสติฟเนส (Stiffness force, f_S) และแรงหน่วง (Damping force, $f_D = c\dot{u}$) แสดงดังรูปที่ 2.1 โดยที่โครงสร้างมีมวล m , สติฟเนส k และค่าสัมประสิทธิ์ของความหน่วง c

รูปที่ 2.1(ก) โครงสร้างรับแรงแผ่นดินไหว

รูปที่ 2.1(ข) สมดุลของแรง

จากรูปที่ 2.1 สามารถเขียนสมการสมดุลของแรงได้เป็น

$$f_I + f_D + f_S = p(t) \quad (2.1)$$

โดยที่

$p(t)$ เป็นแรงภายนอกที่มีค่าเปลี่ยนแปลงตามเวลา

$\dot{u}$, $\ddot{u}$ และ u เป็นความเร่ง, ความเร็ว และการเปลี่ยนตำแหน่งของโครงสร้าง ตามลำดับ

สำหรับโครงสร้างที่มีพฤติกรรมอยู่ในช่วงยืดหยุ่น (Linear elastic) ความสัมพันธ์ระหว่างแรงสติฟเนสกับการเปลี่ยนตำแหน่งจะเป็นเส้นตรงตามกฎของฮุก (Hook's law) เขียนได้ว่า

$$f_S = ku \quad (2.2)$$

แต่สำหรับโครงสร้างที่มีพฤติกรรมอยู่ในช่วงไม่ยืดหยุ่น ความสัมพันธ์ระหว่างแรงสติฟเนสกับการเปลี่ยนตำแหน่งจะไม่เป็นแบบเชิงเส้น แต่จะขึ้นกับค่าการเปลี่ยนตำแหน่งและการเปลี่ยนแปลงของการเปลี่ยนตำแหน่งเขียนได้ว่า

$$f_S = f_S(u, \dot{u}) \quad (2.3)$$

สามารถเขียนสมการการเคลื่อนที่ (Equation of motion) ได้เป็น

$$m\ddot{u} + c\dot{u} + f_S = p(t) \quad (2.4)$$

โดยที่

$$f_S = ku \quad \text{สำหรับโครงสร้างที่มีพฤติกรรมช่วงยืดหยุ่น}$$

$$f_S = f_S(u, \dot{u}) \quad \text{สำหรับโครงสร้างที่มีพฤติกรรมช่วงไม่ยืดหยุ่น}$$

2.1.1 โครงสร้างที่มีพฤติกรรมช่วงยืดหยุ่น

จากสมการที่ 2.4 สามารถเขียนสมการการเคลื่อนที่สำหรับโครงสร้างที่มีพฤติกรรมอยู่ในช่วงยืดหยุ่น ได้เป็น

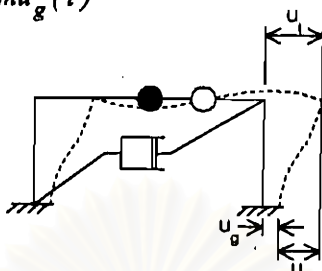
$$m\ddot{u} + c\dot{u} + ku = p(t) \quad (2.5)$$

เนื่องจากแผ่นดินไหวทำให้เกิดการเคลื่อนที่ที่ฐานของโครงสร้าง ถ้าให้ u' เป็นการเคลื่อนที่ทั้งหมด (สัมบูรณ์) ของโครงสร้าง, u_g เป็นการเคลื่อนที่ของพื้นดิน และ u เป็นการเคลื่อนที่สัมพัทธ์ของโครงสร้างกับพื้นดิน แสดงในรูปที่ 2.2 สามารถเขียนสมการแสดงความสัมพันธ์ได้เป็น

$$u'(t) = u(t) + u_g(t) \quad (2.6)$$

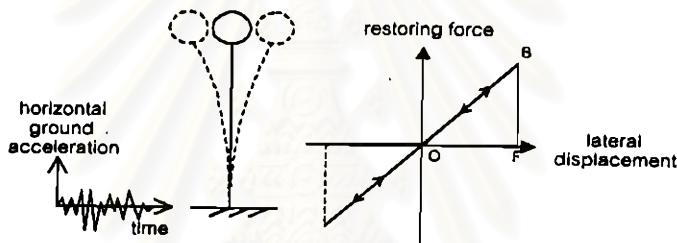
จากความสัมพันธ์ดังกล่าวมาข้างต้น ภายใต้แรงแผ่นดินไหวเมื่อแรงภายนอกมีค่าเท่ากับศูนย์ และ $f_1 = m\ddot{u}'$ จะได้ว่า

$$m\ddot{u} + c\dot{u} + ku = -m\ddot{u}_g(t) \tag{2.7}$$

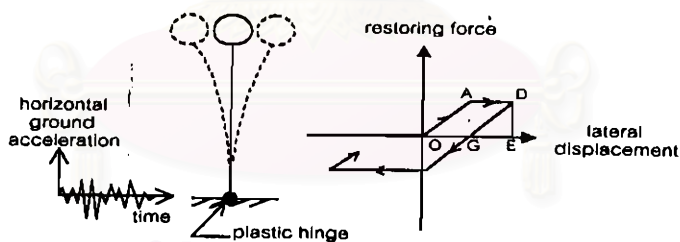

รูปที่ 2.2 ความสัมพันธ์ของการเคลื่อนที่ทั้งหมดกับการเคลื่อนที่ของพื้นดินและการเคลื่อนที่สัมพัทธ์

พฤติกรรมการตอบสนองของโครงสร้างที่มีพฤติกรรมอยู่ในช่วงยืดหยุ่น สำหรับระบบที่มีดักิริของความสัมพันธ์เท่ากับ 1 แสดงได้ดังรูปที่ 2.3(ก)

รูปที่ 2.3(ก) โครงสร้างที่มีพฤติกรรมอยู่ในช่วงยืดหยุ่น

รูปที่ 2.3(ข) โครงสร้างที่มีพฤติกรรมอยู่ในช่วงไม่ยืดหยุ่น

2.1.2 โครงสร้างที่มีพฤติกรรมช่วงไม่ยืดหยุ่น

จากสมการที่ 2.4 สามารถเขียนสมการการเคลื่อนที่สำหรับโครงสร้างที่มีพฤติกรรมอยู่ในช่วงไม่ยืดหยุ่นได้เป็น

$$m\ddot{u} + c\dot{u} + f_s(u, \dot{u}) = p(t) \tag{2.8}$$

สำหรับการเคลื่อนที่ภายใต้แรงแผ่นดินไหว สามารถเขียนได้เป็น

$$m\ddot{u} + c\dot{u} + f_S(u, \dot{u}) = -m\ddot{u}_g(t) \quad (2.9)$$

พฤติกรรมของโครงสร้างในช่วงไม่ยืดหยุ่น สำหรับระบบที่มีดักริชของความอิสระเท่ากับ 1 แสดงได้ดังรูปที่ 2.3(ข)

สำหรับโครงสร้างภายใต้แรงแบบเป็นวัฏจักร พบว่าโครงสร้างที่มีพฤติกรรมแบบยืดหยุ่นมีการเปลี่ยนตำแหน่งรอบจุดสมดุลคงที่จุดหนึ่งแต่สำหรับโครงสร้างที่มีพฤติกรรมแบบไม่ยืดหยุ่น โครงสร้างจะมีการเปลี่ยนตำแหน่งรอบจุดสมดุลที่เปลี่ยนแปลงไปอันเนื่องจากการครากที่เกิดขึ้น ทำให้โครงสร้างเกิดการเปลี่ยนตำแหน่งอย่างถาวร

พิจารณารูปที่ 2.3 เมื่อคิดว่าโครงสร้างเคลื่อนที่อย่างอิสระและไม่มี ความหน่วง ($c = 0$) มีความเร็วเมื่อผ่านตำแหน่งสมดุลเท่ากับ $\dot{u}_{max} = v_{max}$ กำหนดให้รอยต่อของโครงสร้างรูปที่ 2.3(ก) มีความสามารถด้านทานที่รอยต่อเท่ากับ V_{2u} สำหรับโครงสร้างรูปที่ 2.3(ข) มีความสามารถด้านทานที่รอยต่อน้อยกว่าโครงสร้างแรกมีค่า V_{2u}

ให้โครงสร้างในรูปที่ 2.3(ก) มีการเปลี่ยนตำแหน่งสูงสุดเท่ากับ u_{01} จากกฎทรงพลังงานจะได้ว่าพลังงานศักย์ของโครงสร้างซึ่งอยู่ในรูปพลังงานความเครียด (Strain energy) ที่การเปลี่ยนตำแหน่งสูงสุดมีค่าเท่ากับพลังงานจลน์ของโครงสร้างเมื่อผ่านตำแหน่งสมดุล ดังสมการ

$$\frac{1}{2}mv_{max}^2 = \frac{1}{2}ku_{01}^2 \quad (2.10)$$

$$u_{01} = \left(\frac{m}{k}\right)^{1/2} v_{max} \quad (2.11)$$

สำหรับโครงสร้างในรูปที่ 2.3(ข) เนื่องจากความสามารถในการด้านทานของโครงสร้างมีน้อย ทำให้เกิดจุดหมุนพลาสติก (Plastic Hinge) ขึ้นที่ฐาน แรงด้านทานที่เกิดขึ้นมีค่า V_{2u} และการเปลี่ยนตำแหน่งมีค่า u_{02} พลังงานที่เกิดขึ้นมีค่าเท่ากับพื้นที่ใต้กราฟ OADE ของรูปที่ 2.3(ข) ซึ่งมีค่าเท่ากับพลังงานจลน์ของโครงสร้าง ดังแสดง

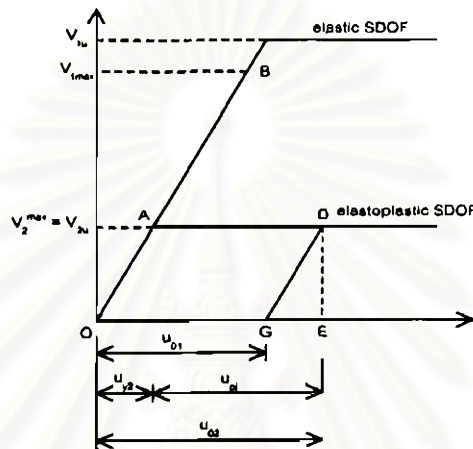
$$\frac{1}{2}mv_{max}^2 = \frac{1}{2}V_{2u}u_{y2} + V_{2u}u_{pl} \quad (2.12)$$

ได้ว่า

$$u_{pl} = \frac{1}{2V_{2u}} (mv_{max}^2 - V_{2u}u_{y,2}) \quad (2.13)$$

การเปลี่ยนแปลงตำแหน่งของโครงสร้างมีค่า

$$u_{o2} = u_{y,2} + u_{pl} \quad (2.14)$$

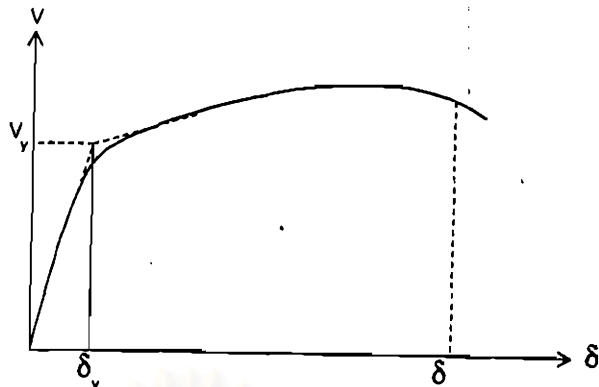
รูปที่ 2.4 แรงและการเปลี่ยนแปลงตำแหน่งสำหรับโครงสร้างที่มีพฤติกรรมแบบยืดหยุ่นและไม่ยืดหยุ่น

โครงสร้างในรูปที่ 2.3(ก) เป็นโครงสร้างที่มีพฤติกรรมอยู่ในช่วงยืดหยุ่น พลังงานศักย์ของโครงสร้างจะเปลี่ยนเป็นพลังงานจลน์ทั้งหมด แต่สำหรับโครงสร้างในรูปที่ 2.3(ข) ซึ่งเป็นโครงสร้างที่มีพฤติกรรมอยู่ในช่วงไม่ยืดหยุ่น พลังงานศักย์ที่เปลี่ยนเป็นพลังงานจลน์มีค่าเท่ากับพื้นที่ใต้กราฟ GDE ดังรูปที่ 2.4 ส่วนพื้นที่ใต้กราฟ OADG จะเป็นพลังงานที่ถูกสลายไปโดยการครากที่เกิดขึ้นที่ชิ้นส่วน (Dissipate energy) โดยอาจเปลี่ยนเป็นพลังงานรูปอื่น เช่น พลังงานความร้อน

จากที่กล่าวมาข้างต้นสามารถสรุปได้ว่าการต้านทานแรงเนื่องจากแผ่นดินไหวของโครงสร้างเกิดจาก ความต้านทานของโครงสร้างทั้งในช่วงยืดหยุ่นและไม่ยืดหยุ่น และความสามารถของโครงสร้างในการเปลี่ยนแปลงรูปร่างแบบพลาสติก ที่เรียกว่า ความเหนียว (Ductility)

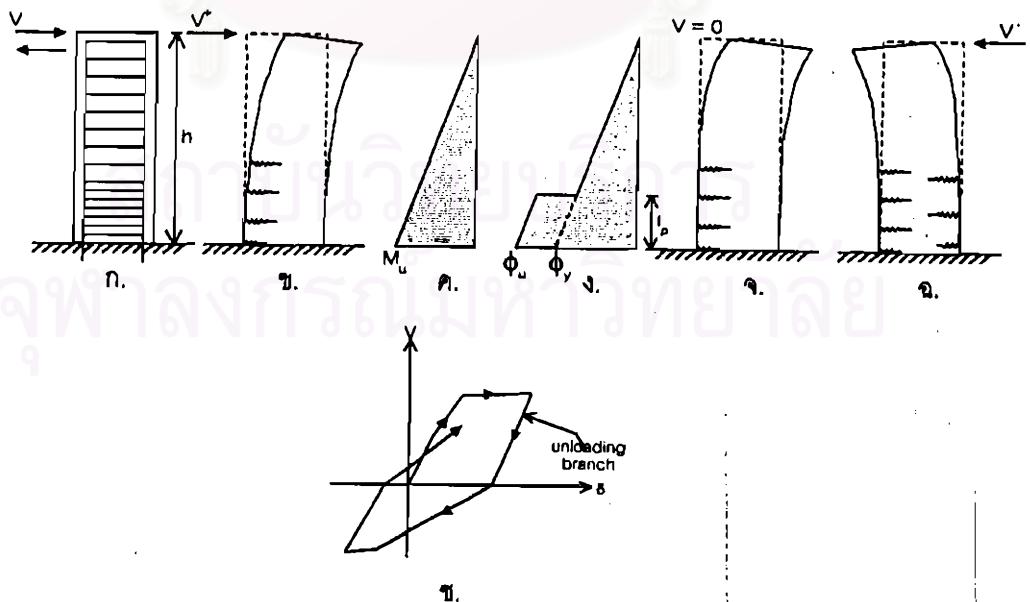
ความเหนียว (Ductility) เป็นคุณสมบัติที่สำคัญของโครงสร้างมีค่าเท่ากับอัตราส่วนของการเปลี่ยนตำแหน่งของโครงสร้างที่ตำแหน่งวิบัติ (Ultimate deformation, δ_u) กับการเปลี่ยนแปลงรูปร่างที่ตำแหน่งคราก (Yield deformation, δ_y) ดังแสดงดังรูปที่ 2.5

พฤติกรรมของโครงสร้างในช่วงไม่ยืดหยุ่นภายใต้แรงกระทำแบบเป็นวัฏจักรแสดงดังรูปที่ 2.6

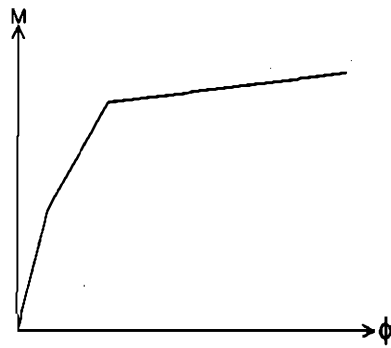

รูปที่ 2.5 ความสัมพันธ์ระหว่างแรงกับการเปลี่ยนตำแหน่ง

ในการแก้ปัญหาทางพลศาสตร์ของโครงสร้างภายใต้แรงเนื่องจากแผ่นดินไหว วิธีที่เหมาะสมที่สุดคือการคำนวณเชิงตัวเลข โดยเฉพาะโครงสร้างที่มีพฤติกรรมในช่วงไม่ยืดหยุ่นซึ่งความสามารถในการรับแรงของหน้าตัดมีค่าเปลี่ยนแปลงตามค่าการเปลี่ยนแปลงรูปร่างที่เกิดขึ้น ดังแสดงดังรูปที่ 2.7 เป็นความสัมพันธ์ระหว่างโมเมนต์และความโค้งของหน้าตัดเพื่อความสะดวกจึงสมมติให้ความสัมพันธ์เป็นเส้นตรงที่มีความชันต่างกัน 3 เส้น จุดที่เปลี่ยนความชันคือจุดที่คุณสมบัติของหน้าตัดเปลี่ยนแปลงไป ได้แก่จุดที่คอนกรีตเกิดรอยร้าวเนื่องจากแรงดึง, จุดที่เหล็กเสริมคราก และ จุดที่ชิ้นส่วนเกิดการวิบัติ ภายใต้แรงกระทำแบบเป็นวัฏจักรความสามารถในการรับแรงของหน้าตัดจะลดลงเมื่อรอบที่กระทำต่อโครงสร้างเพิ่มมากขึ้น จากการศึกษาของ Park และคณะ (1985) ได้เสนอแบบจำลองที่สามารถอธิบายพฤติกรรมของโครงสร้างคอนกรีตเสริมเหล็กภายใต้แรงกระทำแบบเป็นวัฏจักร เรียกว่า Three parameter park model โดยมีความคิดว่าความสามารถด้านทานแรงภายนอกของหน้าตัดมีค่าลดลงโดยมีตัวแปรสำคัญ ได้แก่ การลดลงของสติฟเนส (Stiffness degradation parameter), การลดลงของกำลัง (Strength deterioration parameter) และการลดลงเนื่องจากการสูญเสียแรงยึดเหนี่ยวระหว่างคอนกรีตกับเหล็กเสริม และการเปิด-ปิดของรอยแตกของคอนกรีตเนื่องจากการเปลี่ยนทิศทางของแรงกระทำ (Slip or crack closing parameter)

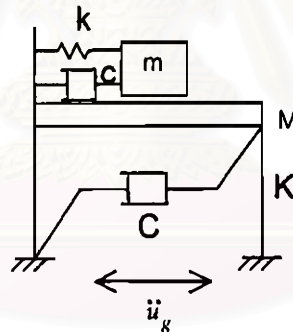
รูปที่ 2.6 พฤติกรรมของโครงสร้างภายใต้แรงกระทำแบบเป็นวัฏจักร

รูปที่ 2.7 ความสัมพันธ์ระหว่างโมเมนต์และความโค้งของหน้าตัด

2.2 การวิเคราะห์โครงสร้างที่ติดตั้งมวลหน่วงปรับค่า

การใช้มวลหน่วงปรับค่าในการลดการตอบสนองของโครงสร้าง เป็นการเพิ่มค่าความหน่วงให้กับโครงสร้าง แต่อย่างไรก็ตามมวลหน่วงปรับค่าจะทำงานได้ดีหรือไม่ ขึ้นกับการเลือกตัวแปรต่างๆ เช่นมวล, ค่าสติฟเฟส และค่าความหน่วง ของมวลหน่วงปรับค่า นอกจากนั้นยังมีผลของลักษณะคลื่นแผ่นดินไหวอีกด้วย กล่าวคือหากคลื่นไม่มีลักษณะที่เป็นฮาร์โมนิก และไม่มีความถี่ที่เด่นชัดแล้ว มวลหน่วงปรับค่าก็ไม่สามารถทำงานได้ดี รูปที่ 2.8 เป็นโครงข้อแข็งที่ได้ติดตั้งมวลหน่วงปรับค่า ที่ชั้นบนของอาคาร ทำให้จากที่มีดีกรีของควมอิสระเท่ากับ 1 ก็กลายเป็นเท่ากับ 2 ทำให้ความถี่ของโครงสร้างมีค่าเปลี่ยนไป สามารถเขียนสมการการเคลื่อนที่ได้ ดังสมการที่ 2.15(n) และ 2.15(ข)

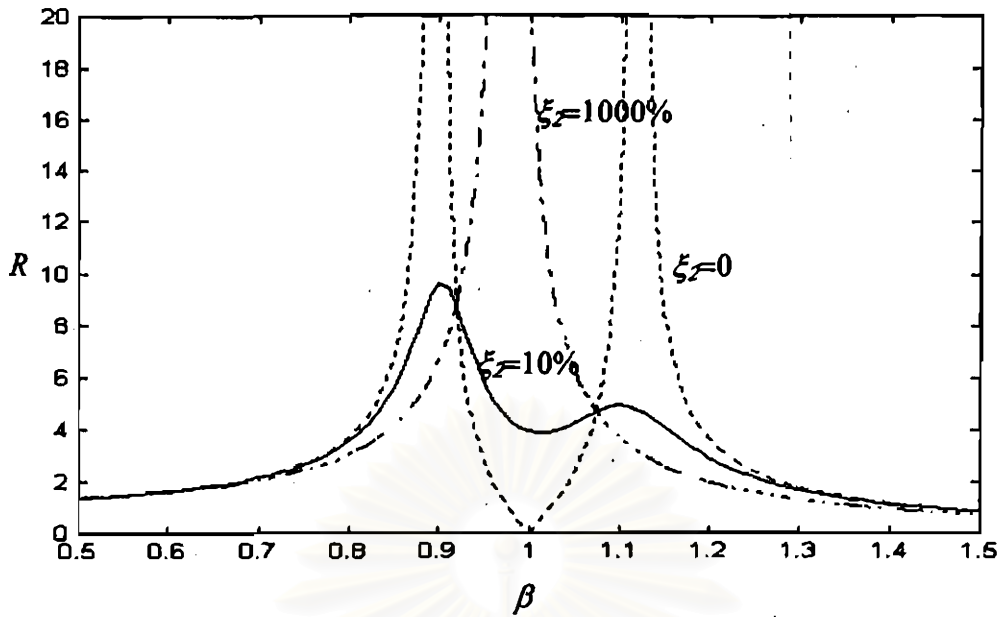
รูปที่ 2.8 โครงข้อแข็งพอร์ทอลที่ติดตั้งมวลหน่วงปรับค่าไว้ที่ชั้นบน

$$M\ddot{u}(t) + C\dot{u}(t) + Ku(t) = c\dot{z}(t) + kz(t) - M\ddot{u}_g(t) \quad (2.15n)$$

$$m_2\ddot{z}(t) + c_2\dot{z}(t) + k_2z(t) = -m_2\ddot{u}(t) - m_2\ddot{u}_g(t) \quad (2.15ข)$$

โดยที่

$\ddot{u}(t)$, $\dot{u}(t)$ และ $u(t)$ เป็นความเร่ง, ความเร็ว และการเปลี่ยนตำแหน่งของโครงข้อแข็ง เทียบกับฐาน . $\ddot{u}_g(t)$ เป็นความเร่งของแผ่นดินไหว และ $\dot{z}(t)$, $\dot{z}(t)$ และ $z(t)$ เป็นความเร่ง, ความเร็ว และการเปลี่ยนตำแหน่งของมวลหน่วงปรับค่า เทียบกับโครงสร้าง

รูปที่ 2.9 สัมประสิทธิ์การขยายการตอบสนองกับอัตราส่วนของความถี่ของแรงกับโครงสร้าง

จากการศึกษาของ Den Hartog ภายใต้ระบบโครงสร้างที่ไม่มีค่าความหน่วง ($C = 0$) และแรงกระทำเป็นรูปไซน์ มีความถี่เท่ากับ ω การทำงานของมวลหน่วงปรับค่าเปรียบเทียบกับ การเปลี่ยนตำแหน่งแบบสถิต ได้ออกมาในรูปของสัมประสิทธิ์การขยาย (Dynamic amplification factor, R) สำหรับโครงสร้างที่ไม่มีค่าความหน่วง จะได้เป็น

$$R = \frac{y_{max}}{y_{st}} = \sqrt{\frac{(\alpha^2 - \beta^2)^2 + (2\zeta_u \alpha \beta)^2}{[(\alpha^2 - \beta^2)(1 - \beta^2) - \alpha^2 \beta^2 \mu]^2 + (2\zeta_u \alpha \beta)^2 (1 - \beta^2 - \beta^2 \mu)^2}} \quad (2.16)$$

โดยที่

$$\beta = \frac{\omega}{\omega_s} = \text{อัตราส่วนความถี่ของแรงกับโครงสร้าง}$$

$$\alpha = \frac{\omega_u}{\omega_s} = \text{อัตราส่วนความถี่ของมวลหน่วงปรับค่ากับโครงสร้าง}$$

$$\omega_u = \sqrt{\frac{k}{m}} = \text{ความถี่ธรรมชาติของมวลหน่วงปรับค่า}$$

$$\omega_s = \sqrt{\frac{K}{M}} = \text{ความถี่ธรรมชาติของโครงสร้าง}$$

$$\omega = \text{ความถี่ของแรง}$$

$$\zeta_u = \frac{c}{c_c} = \frac{c}{2m\omega_u} = \text{อัตราส่วนความหน่วงของมวลหน่วงปรับค่า}$$

$$\mu = \frac{m}{M} = \text{อัตราส่วนมวลของมวลหน่วงปรับค่ากับโครงสร้าง}$$

จากสมการ 2.16 สามารถแสดงความสัมพันธ์ของสัมประสิทธิ์การขยายกับอัตราส่วนของความถี่ของแรงกับโครงสร้าง ได้ดังรูปที่ 2.9 จะได้ว่าที่อัตราส่วนความถี่ของมวลหน่วยปรับค่ามีค่าเท่ากับ 1000% เมื่อโครงสร้างเกิดการก้ำทอน มวลหน่วยปรับค่าจะไม่ช่วยลดการตอบสนองของโครงสร้างเลย และที่อัตราส่วนความถี่ของมวลหน่วยปรับค่ามีค่าเท่ากับ 0 พบว่ามวลหน่วยปรับค่าจะช่วยลดการตอบสนองของอาคาร หากเกิดการก้ำทอนขึ้น แต่อย่างไรก็ตามหากความถี่ของแรงมีค่าต่างกับความถี่ของโครงสร้างเล็กน้อย กลับเป็นการทำให้การตอบสนองเกิดมาก แต่ที่อัตราส่วนความถี่ของมวลหน่วยปรับค่ามีค่าเท่ากับ 10% พบว่าหากโครงสร้างเกิดการก้ำทอน มวลหน่วยปรับค่าจะช่วยลดการตอบสนองได้ แม้ว่าจะไม่สามารถลดลงจนเป็นศูนย์ก็ตาม และถ้าหากความถี่ของแรงมีค่าต่างกับความถี่ของโครงสร้างเล็กน้อย ก็ไม่ทำให้เกิดการก้ำทอนขึ้น จากรูปจะเห็นได้ว่าหากมวลหน่วยปรับค่ามีความถี่ของช่วงการใช้ประโยชน์จะกว้างกว่า และเพื่อให้ได้ค่าอัตราส่วนความถี่ที่เหมาะสม ได้มีการเสนอสมการที่ใช้ในการวิเคราะห์ขึ้นซึ่งแตกต่างกันไปตามลักษณะของแรงที่กระทำ ในงานวิจัยนี้เนื่องจากเป็นการศึกษาความถี่เนื่องจากแรงแผ่นดินไหวกระทำที่ฐานอาคารจะได้ว่า

$$\alpha_{opt} = \frac{1}{1 + \mu} \quad (2.17ก)$$

$$\zeta_{opt} = \sqrt{\frac{3\mu}{8(1 + \mu)}} \quad (2.17ข)$$

2.3 ดัชนีความเสียหาย (Damage Index)

ดัชนีความเสียหายเป็นค่าที่สามารถบอกความเสียหายขององค์อาคาร รวมทั้งความเสียหายของชั้นและความเสียหายของโครงสร้างทั้งหมด Park และคณะ (1984) ได้เสนอความสัมพันธ์เพื่อหาค่าความเสียหายของโครงสร้างขึ้น โดยค่าความเสียหายภายใต้แรงกระทำแบบเป็นวัฏจักร ประกอบด้วยความเสียหาย 2 ส่วนรวมกันแบบเชิงเส้น ได้แก่ความเสียหายเนื่องจากการเปลี่ยนตำแหน่งแบบไม่ยืดหยุ่น และความเสียหายสะสมที่เกิดจากการเคลื่อนที่แบบเป็นวัฏจักรของโครงสร้าง แสดงได้ดังสมการ

$$DI = \frac{\delta_m}{\delta_u} + \frac{\beta}{\delta_u P_y} \int dE_h \quad (2.18)$$

โดยที่

δ_m เป็นการเปลี่ยนแปลงรูปร่างมากที่สุดที่เกิดขึ้น

δ_u เป็นการเปลี่ยนแปลงรูปร่างที่ตำแหน่งวิบัติ

P_y เป็นกำลังครากของชิ้นส่วน

$\int dE_h$ เป็นพลังงานที่สะสมอยู่ในชิ้นส่วน

β เป็นค่าคงที่ของแบบจำลองมีความสัมพันธ์กับการลดลงของกำลัง

ค่าดัชนีความเสียหายสามารถคำนวณได้ 3 ระดับได้แก่

1. ความเสียหายระดับขึ้นส่วนของอาคาร ได้แก่ เสา, คาน และ กำแพงรับแรงเฉือน
2. ความเสียหายระดับขึ้น ได้แก่ ความเสียหายขององค์ประกอบทั้งหมดของชั้นทางด้านแนวตั้ง (เสาและกำแพงรับแรงเฉือน) และความเสียหายขององค์ประกอบทั้งหมดของชั้นทางด้านแนวราบ (คานและพื้น) และความเสียหายทั้งหมดของชั้น
3. ความเสียหายทั้งหมดของโครงสร้าง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย